Βλακεία, Δειλία, Προδοσία: Η «εθνική τριλογία» των σχολικών βιβλίων

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

ἀπὸ τὴν «ΑΦΥΠΝΙΣΗ»,
περιοδικὴ ἔκδοση Ἱ. Κοινοβίου Ὅσ. Νικοδήμου
(Πεντάλοφος Παιονίας)
ἀρ. τ. 21, Σεπτέμβριος 2014

Να μην ξεχνάμε τι διδάσκουν τα σχολικά βιβλία Γλώσσας για το Έπος του '40. Μια αληθινή τιμή για τους νεκρούς μας ήρωες θα ήταν να φύγουν οι μαγαρισιές από τις τσάντες των παιδιών μας. Θα ήταν ένα πραγματικό μνημόσυνο στην θυσία τους….

Γιορτάζουμε τό «ΟΧΙ», γιατί ἄν γιορτάζαμε τό «ΝΑΙ», θά εἴχαμε κάθε μέρα ἐπέτειο!
(Φοιτητικό σύνθημα)

Στόν πανηγυρικό λόγο πού ἐκφώνησε στήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, στίς 27 Ὀκτωβρίου τοῦ 1960, ὁ μεγάλος μας λογοτέχνης Στρατής Μυριβήλης, μεταξύ τῶν ἄλλων σπουδαίων ἀνέφερε καί ἕνα συγκλονιστικό γεγονός, πού διαδραματίστηκε, ὄχι «στό διάσελο τῆς Ἱστορίας» (Βρεττάκος), στίς ἀετοράχες τῆς Πίνδου, ἀλλά στά μετόπισθεν, ὅπου ὁ ἀπόλεμος πληθυσμός τῆς πατρίδας μας συναγωνιζόταν τήν ἀνδρεία τῶν μαχητῶν. Τό μεταφέρω:

«Εἶχε ὀργανωθῆ, κατά τή διάρκεια τοῦ ἀγῶνα ὑπηρεσία μεταγγίσεως αἵματος, ἀπ' τόν Ἐρυθρό Σταυρό τῆς Ἑλλάδος. Εἶχα καί ἕναν φίλο γιατρό, σ'αὐτή τήν ὑπηρεσία, λοιπόν πήγαινα κάπου-κάπου νά τόν δῶ καί νά τά ποῦμε. Ὁ κόσμος ἔκαμε οὐρά κάθε μέρα γιά νά δώση τό αἷμα του γιά τούς τραυματίες μας. Ἦταν ἐκεῖ νέοι, κοπέλλες, γυναῖκες, μαθητές, παιδιά πού περίμεναν τή σειρά τους. Μιά μέρα, λοιπόν, ὁ ἐπί τῆς αἱμοδοσίας φίλος μου γιατρός, εἶδε μέσα στήν σειρά τῶν αἱμοδοτῶν πού περίμεναν, νά στέκεται καί ἕνα γεροντάκι.
-Ἐσύ, παππούλη, τοῦ εἶπε ἐνοχλημένος, τί θέλεις ἐδῶ;
Ὁ γέρος ἀπάντησε δειλά:

-Ἦρθα κι ἐγώ, γιατρέ, νά δώσω αἷμα.

Ὁ γιατρός τόν κοίταξε αὐστηρά μέ ἀπορία καί συγκίνηση. Ὁ γέρος παρεξήγησε τό δισταγμό του. Ἡ φωνή του ἔγινε πιό ζωηρή. -Μή μέ βλέπεις ἔτσι, γιατρέ μου. Εἶμαι γερός, τό αἷμα μου εἶναι καθαρό, καί ἀκόμα ποτές μου δέν ἀρρώστησα. Εἶχα τρεῖς γιούς. Σκοτώθηκαν καί οἱ τρεῖς ἐκεῖ πάνω. Χαλάλι τῆς πατρίδας. Ὅμως μοῦ εἶπαν πώς οἱ δύο πῆγαν ἀπό αἱμορραγία. Λοιπόν, εἶπα στή γυναῖκα μου, θά' ναι κι ἄλλοι πατεράδες, πού μπορεῖ νά χάσουν τά παλληκάρια τους, γιατί δέ θά'χουν οἱ γιατροί μας αἷμα νά τούς δώσουν. Νά πάω νά δώσω κι ἐγώ τό δικό μου. Ἄιντε, πήγαινε, γέρο μου μοῦ εἶπε κι ἄς εἶναι γιά τήν ψυχή τῶν παιδιῶν μας. Κι ἐγώ σηκώθηκα κι ἦρθα». («Ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940», πανηγυρικοί λόγοι ἀκαδημαϊκῶν, ἐπιμέλεια Πέτρος Χάρης, Ἀθήνα 1978, σ. 322). Τί μεγάλη ψυχή ὁ γέροντας τῆς ἱστορίας! Τρεῖς γιούς καί… χαλάλι τῆς πατρίδας! Προσθέτει ἕνα νέο στοιχεῖο τούτη ἡ διήγηση, ὅπως τό γράφει ὁ Μυριβήλης: **Ἀνδρείους μπορεῖ νά βγάλῃ κάθε πατρίδα. Ἁγίους ὅμως μόνον αὐτές πού καταυγάζονται ἀπό τό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπό τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Ἑλλάδα ἀνήκει -θέλουν δέν θέλουν οἱ ἐκκλησιομάχοι- σ' αὐτήν τήν ἐκλεκτή μερίδα!**

Γιορτάζουμε τό «ΟΧΙ», τρία γράμματα, μιά ἐλάχιστη λέξη πού περικλείει μέσα της τό μεγαλεῖο τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας!! Μέ τά «ΟΧΙ» ἀνήλθαμε στίς κορυφές τῆς δόξας!! Μέ τά «ΝΑΙ» καί τίς προδοσίες τῶν διαχρονικῶν Νενέκων (ἤ μήπως Ναιναίκων;) μᾶς σαβάνωσε ἡ ντροπή καί ἡ ὑποτέλεια. Θά ξεδιπλωθοῦν καί οἱ σημαῖες στά μπαλκόνια τῶν σπιτιῶν -ὅσων καίγονται ἀπό ἀγάπη γιά τό «ἱερό πανί» καί ὄχι ὅσων τίς καῖνε- θά ἀκούσομε καί τόν Ἐθνικό μας Ὕμνο, πού δέν εἶναι ὕμνος εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά Ὕμνος εἰς τήν Ἐλευθερίαν. Γιά τόν ἐθνικό μας ποιητή εἶναι ἀξεδιάλυτα -ἕνα αὐτά τά δύο. Καί λέγεται πώς, ὅταν τό 1826 ὁ τότε πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας, Κάνιγκ, διάβασε τόν Ὕμνο τοῦ Σολωμοῦ, συγκλονίστηκε καί συνέταξε τό Πρωτόκολλο μέ τό ὁποῖο ἀναγνώριζε τόν αἱμόφυρτο τόπο μας ὡς κράτος. Γιατί **οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου συναγάγουν συμπεράσματα γιά τήν πολιτική τους, ὄχι μέ κριτήριο τήν «ἑτοιμότητα ὑποκλίσεων», ἀλλά μέ κριτήριο τήν ἀποφασιστικότητα τῶν λαῶν καί τῶν κυβερνήσεών τους, νά ὑπερασπίσουν τήν ἐθνική τους ἀξιοπρέπεια μέ θυσίες καί μέ τό αἷμα τους, ἄν χρειαστεῖ!**

Τό '40 νικήσαμε γιατί ὁ λαός καί οἱ μαχητές του μέθυσαν μέ τ' ἀθάνατο κρασί τοῦ '21. Γιατί ἔβλεπαν τήν Παναγία νά περπατᾶ πάνω στά χιόνια, γιατί ντρέπονταν νά ντροπιαστοῦν!

. Στήν τότε ἐφημερίδα «Πρωΐα» δημοσιεύτηκε ἐπιστολή μιᾶς μάνας χήρας ἀπό τά Μέγαρα, πού μόλις εἶχε λάβει τόν πολεμικό σταυρό ἀνδρείας τοῦ σκοτωμένου γιοῦ της. (Δέν πῆγαν νά σκοτώσουν ἐκεῖνα τά παιδιά, πῆγαν νά πεθάνουν γιά τήν πατρίδα τους!). Ἔγραφε ἡ χαροκαμένη μάνα στήν ἐπιστολή: «Ὁ Δημητρός μου, ὁ μοναχογιός μου, προστάτης τῶν τριῶν κοριτσιῶν μου, ἔπεσε ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος. Χαλάλι τῆς πατρίδος ὁ Δημητρός μου. Ἂς ἤτανε νά πέθαινα κι ἐγώ πολεμώντας μαζί του. Ζήτω ἡ Ἑλλάς». Τέτοιοι γονεῖς πού χαλάλιζαν τά παιδιά τους στήν

πατρίδα, ἀνάγκασαν σοφό τῆς ἐποχῆς νά ἀναφωνήσει: «Βγάλτε τά στεφάνια τῆς νίκης ἀπό τά κεφάλια τῶν στρατιωτῶν μας καί φορέστε τα στά κεφάλια τῶν γονιῶν τους»!

. Καί ὅταν φύγει τό ψευτορωμαΐκο, ὅπως τό ἔλεγε ὁ Πατροκοσμᾶς, τό λυμφατικό χαρτοβασίλειο τοῦ «ΝΑΙ» πού ζοῦμε τώρα καί ἔλθει τό πραγματικό ρωμαίικο καί ἀποκτήσουν τά παιδιά, οἱ μαθητές μας τά βιβλία πού πρέπει, τέτοια θά διαβάζουν, μέ τέτοια παραδείγματα θά γαλουχοῦνται καί θά μορφώνονται.
«Ὅταν θ' ἀνθίσουν τοῦτοι οἱ τόποι/ὅταν θά 'ρθοῦνε καινούργιοι ἄνθρωποι/ θά συνοδεύσουν τήν βλακεία/ στήν τελευταία της κατοικία»

Γιατί σήμερα ἡ βλακεία, ἡ προδοσία καί ἡ δειλία κυριαρχοῦν στά «περιοδικά ποικίλης ὕλης», πού τά ὀνομάζουν εὐφημιστικῶς βιβλία Γλώσσας! Εἶναι ἡ πρώτη φορά ἀπό ἱδρύσεως τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους, πού δέν σέβονται οἱ συγγραφικές ὁμάδες καί παρέες τοῦ ὑ πουργείου πρώην ἐθνικῆς καί νῦν ὑποταξικῆς ἐκπαίδευσης τούς ἀγῶνες, τίς ἐπετείους τοῦ λαοῦ μας!

Συγκεκριμένα:

Στήν Γ΄Δημοτικοῦ, στό α΄ τεῦχος τοῦ βιβλίου Γλώσσας, σελ. 79, τό ἀφιέρωμα στό Ἔπος τοῦ '40, περιορίζεται στήν ἑξῆς ἀναφορά: «Ἀπό τό ἡμερολόγιο τῆς Ροζίνας, μιᾶς δεκάχρονης ἑβραιοπούλας ἀπό τή Θεσσαλονίκη. Ὀκτώβριος 1940: Τή Δευτέρα 28 Ὀκτωβρίου 1940 δέν πήγαμε σχολεῖο. Εἶχε κηρυχτεῖ ὁ Ἑλληνοϊταλικός πόλεμος. Ἀναστατωμένα ἤμασταν ἐμεῖς τά παιδιά. Οἱ Ἰταλοί βομβάρδισαν τή Θεσσαλονίκη. Στό μαγαζί τοῦ πατέρα μου γίνηκαν πολλές καταστροφές». Καί τέλος! Τίποτε ἄλλο! Αὐτό μαθαίνουν χιλιάδες Ἑλληνόπουλα γιά τό Σαράντα! Ἀναστάτωση (ὅπως λέμε «συνωστισμός») καί καταστροφή ἑνός ἑβραϊκοῦ μαγαζιοῦ! Σέ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδας, ὅπως στήν Πάτρα, σκοτώθηκαν πολλοί ἄνθρωποι καί παιδιά ἀπό ἰταλικά βομβαρδιστικά. Ἔγραψαν γι'αὐτό οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Γιατί δέν συμπεριέλαβαν ἕνα τέτοιο συμβάν;

Τό ἑπόμενο ὅμως ἀφιέρωμα τῆς Ε΄ Δημοτικοῦ εἶναι ἐξοργιστικότατο! Στήν σελίδα 44 τοῦ α΄ τεύχους τοῦ βιβλίου Γλώσσας-δηλητηρίασης τῶν παιδιῶν καί μαγαρίσματος τῆς μνήμης περιέχεται κείμενο μέ τίτλο:

«Ἡ Ἰταλία μᾶς κήρυξε τόν πόλεμο!» Καί ὑπότιτλο «Κι ἐμεῖς πήγαμε στό ὑπόγειο». Καί ἀφοῦ κρύφτηκαν στό ὑπόγειο, διαμείβονται οἱ ἑξῆς ἄθλιοι διάλογοι: «Μετά γύρισε (ὁ μπαμπάς) στή μαμά καί τῆς εἶπε πώς θά τρέξει στήν τράπεζα νά σηκώσει λεφτά. "Δέν ἔχουμε δραχμή", εἶπε κι ἔφυγε τρέχοντας στή σκάλα…». Ὅταν ὁ προκομμένος ὁ μπαμπάς γύρισε ἀπό τήν τράπεζα ἀπογοητευμένος, γιατί ἡ τράπεζα ἦταν κλειστή καί δέν μπόρεσε «νά σηκώσει λεφτά», πῆγαν σ' ἕνα ὑπόγειο, «στῆς κυρίας Γιαννοπούλου, γιατί τό σπίτι της ἔχει ὑπόγειο καί τό λιακωτό της εἶναι τσιμεντένιο καί δέν μποροῦν νά τό τρυπήσουν οἱ μπόμπες». Καί ὁ μπαμπάς –πρότυπο ἥρωα–πῆρε στήν ἀγκαλιά του τόν ἀφηγητή, παιδί μικρό καί τοῦ εἶπε:

«-Ἄκη, ἀπό σήμερα θά γίνεις ἄντρας». Καί ὁ Ἄκης, ἐμπνεόμενος ἀπό τήν «γενναιότητα» τοῦ πατέρα του, ἀπάντησε: «Ἐγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δέν ἤθελα νά γίνω σήμερα ἄντρας…». Βεβαίως, γιατί οἱ ἄντρες στρατεύονται καί πολεμοῦν! Ἐνῶ ὅσοι δέν θέλουν νά γίνουν ἄντρες, παίρνουν τό Ι5 (γιώτα πέντε) χαρτί ἀπόλυσης καί σπεύδουν στά ὑπόγεια καί ἄσε τά κορόιδα νά κατασκοτώνονται γιά τήν τιμή τῆς πατρίδας!

Τί κείμενο εἶναι αὐτό; ποιό μήνυμα περνᾶ; Πρίν σχολιάσω νά τονίσω τό ἑξῆς: Ὅλοι οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες πού ἀσχολοῦνται μέ τήν γλῶσσα καί τήν διδακτική της, γνωρίζουν ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀθῶα παραμυθάκια καί ὅτι κάθε γλωσσικό κείμενο, ἀκόμα καί ἕνα πρόβλημα μαθηματικῶν, προάγει συγκεκριμένες ἀξίες καί στάσεις ζωῆς, πρότυπα δηλαδή. Τί «προάγει» τό προαναφερόμενο σκουπίδι; Πρῶτον: Τήν δειλία, τήν ἠττοπάθεια, τήν ἀφιλοπατρία, τό ψεῦδος! Γνωρίζουμε ἀπό τά

«ἐπίκαιρα» τῆς ἐποχῆς ὅτι τήν ἡμέρα πού κηρύχθηκε ὁ πόλεμος καί ἡ γενική ἐπιστράτευση ὁ λαός ξεχύθηκε στούς δρόμους πανηγυρίζοντας! Ἔξαρση, ἐνθουσιασμός, φιλοπατρία, πίστη γιά τό δίκαιο τοῦ ἀγώνα, θάρρος, ἕνα πραγματικό γλέντι τοῦ λαοῦ, πού εἶχε ἀπηυδήσει ἀπό τίς προκλήσεις τοῦ ἰταμοῦ καί ὀλιγόνοος Μουσολίνι! Καί οἱ μπαμπάδες δέν κρύβουνταν σάν λαγοί στά ὑπόγεια οὔτε ἔτρεχαν στίς τράπεζες! Αὐτά τά σκέφτονται οἱ Γραικύλοι τῆς σήμερον, πού γράφουν τά βιβλία! Νά γλιτώσουν τίς καταθέσεις τους καί τά παλιοτόμαρά τους καί ἡ πατρίδα ἄς χαθεῖ! Ἐκεῖνοι οἱ μπαμπάδες, οἱ παπποῦδες μας, ντύνονταν στά χακί, καί πήγαιναν, «μέ τό χαμόγελο στά χείλη», μπροστά, στά μαρμαρένια ἁλώνια τοῦ Γένους! Καλά τό γράφει ὁ ποιητής:

«Μέ ζῆλο στά σκολειά τῆς προδοσίας/
τοῦ σάπιου αἰῶνα σέπεται ἡ γενιά!»
(Κ. Βάρναλης, «Αἰδώς, Ἀργεῖοι!»).

Σημειωτέον ὅτι στό ἴδιο βιβλίο τό ἀφιέρωμα γιά τό «Πολυτεχνεῖο» καλύπτει ἑπτά (7) σελίδες! Τό ἀφιέρωμα στό ’40, πέντε (5)! Τό νά δίνεται στήν 17η Νοεμβρίου 1973 ὁ χαρακτήρας μιᾶς ἐθνικῆς ἐπετείου καί μάλιστα ἰσάξιας καί ἀνώτερης –κρίνοντας ἀπό τόν ἀριθμό τῶν σελίδων– εἶναι ἀπό τά «πρωτότυπα» εὑρήματα τῆς νέας, νεοταξικῆς ἰδεολογίας πού διαπερνᾶ τά βιβλία καί προβληματικό ἀπό κάθε ἄποψη, πού δέν ἔχει καμμία θέση σέ σχολικό βιβλίο! Κι ἄν δέν κάνω λάθος, τή λεγόμενη «γενιά τοῦ Πολυτεχνείου», τύπου Δαμανάκη, Λαλιώτη καί χιλιάδων ἄλλων «ἀντιστασιακῶν», ἀκόμη τήν χρυσοπληρώνει ὁ ἑλληνικός λαός…

Τά ἴδια χαμαίζηλα, πονηρόφρονα καί ἀπαράδεκτα κείμενα –πλήν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων– συναντᾶς σ’ ὅλα τά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ! Στά δέ δέκα (10) γλωσσικά ἐγχειρίδια τοῦ Γυμνασίου, δέν ὑπάρχει οὔτε γιά δεῖγμα ἕνα ἀφιέρωμα στό Ἔπος τοῦ ’40!! Οἱ ἐθνομηδενιστές ἀγνοοῦν πλήρως τήν Ἐπέτειο!! Συκοφάντηση τῆς Ἱστορίας, ἀπαξίωση τῆς ἐθνικῆς ταυτότητας, διακωμώδηση τῶν ἀγώνων τοῦ λαοῦ μας γιά λευτεριά: αὐτό εἶναι τό Νέο Σχολεῖο τους… Ἕνα πραγματικό «παιδομάζωμα», πού θά μᾶς ὁδηγήσει στήν ἱστορική εὐθανασία, στήν ἐξαφάνιση ὡς λαοῦ πού ἦταν κάποτε «ὁ δάσκαλος τῆς Οἰκουμένης» ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Νεκτάριος ὁ θαυματουργός!!

13.936 Ἀξιωματικοί καί ὁπλῖτες –ὁ ἀνθός τῆς πατρίδας– ἄφησαν τά κόκκαλά τους τά ἱερά στά βουνά καί τούς γκρεμούς τῆς Βορείου Ἠπείρου. Εἶναι ντροπή τέτοια θυσία νά ἀτιμάζεται στά βιβλία τῶν παιδιῶν μας!!

«Ποιός θά ἀντιδράσει; Τί πάθηκαν, τί γίνηκαν τοῦ κόσμου οἱ ἀντρειωμένοι;»…

Νά κλείσω, γιά νά ἀναπνεύσουμε καί πάλι ὀσμή εὐωδίας ἡρωϊσμοῦ, μ’ αὐτό πού διασώζει ὁ συγγραφέας Χρ. Ζαλοκώστας στό βιβλίο του «Τό περιβόλι τῶν θεῶν», σ.135. Περιγράφει τήν ἐπίσκεψη τοῦ πρωθυπουργοῦ Μεταξᾶ στό στρατιωτικό νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός» καί τήν στιχομυθία μέ πληγωμένο στρατιώτη:
«-Ποῦ πληγώθηκες ἐσύ, παιδί μου;

-Στό Ἰβάν!

-Ἔ, τό Ἰβάν τό τιμωρήσαμε!Ἔπεσε χθές τό βράδυ.
-Ναί, ἔπεσε κ. Πρόεδρε. Θά μποροῦσε ὅμως νά εἶχε πέσει ἐδῶ καί πέντε μέρες. Ὅταν βρήκαμε τήν πρώτη ἀντίσταση, ἔπρεπε νά μᾶς θυσιάσει ὁ συνταγματάρχης μας. Θά τό παίρναμε ἀπό τότε».
Τί νά πεῖ κανείς ἐνώπιον τέτοιου μεγαλείου;

28.10.2019

Πηγή: www.antibaro.gr/